

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

navrhovatelů: a) **PhDr. M. J.**

bytem X

b) **J. B.**

bytem X

oba zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti

odpůrkyni: **obec Louňovice,**

se sídlem Horní náves 6, Louňovice,

zastoupena advokátem Mgr. Josefem Žďárským,

se sídlem Panská 6, Praha,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – ú. p. L. schváleného usnesením
Zastupitelstva obce L. ze dne 17. 9. 2018, č. X,

takto:

I. Opatření obecné povahy – ú. p. L. schválený usnesením Zastupitelstva obce L. ze dne 17. 9. 2018, č. X – se dnem právní moci tohoto rozsudku ruší

a) v části, v níž byl na pozemku p. č. X v k. ú. L. vymezen významný objekt
„s./a.“ a

b) v části, v níž byly na pozemku p. č. X v k. ú. L. nad rámec p. podél s. h.
vymezeny plocha k. z. (X) a i. p. ú. s. e. s. X lemující jeho z. h.

II. Ve zbytku se návrh zamítá.

III. Navrhovatelé jsou povinni zaplatit odpůrkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení rovným dílem částku 4 114 Kč, a to k rukám jejího zástupce, Mgr. Josefa Žďárského.

Odůvodnění:

1. Návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslaným dne 12. 9. 2019, se navrhovatelé domáhají zrušení opatření obecné povahy – ú. p. L. vydaného usnesením Zastupitelstva obce L. ze dne 17. 9. 2018, č. X (dále jen „napadený ú. p.“) v části regulující jejich pozemek p. č. X v k. ú. a obci L. (dále jen „sporný pozemek“). Konkrétně brojili proti jeho zahrnutí do n. p. a proti tomu, že na něm byl vymezen p. k. z. spolu s i. p. ú. s. e. s. (dále jen „X“) X a k. pro c.
2. Navrhovatelé uvedli, že vlastní sporný pozemek, který byl původním ú. p. zahrnut do ploch smíšených s možností bydlení a který byl na základě pravomocného ú. s. o., takže podle § 58 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o ú. p. a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“) spadá do z. území obce. Navrhovatelé činili kroky vedoucí k z. pozemku, avšak pro procesní překážky kladené odpůrkyní k z. pozemku dosud nedošlo. Proti návrhu ú. p., který přerazoval jejich pozemek do ploch zemědělské půdy, vymezoval na jeho s. č. k. pro c. a na s. a z. s. v rozsahu cca X r. pozemku vymezoval plochu pro v. p. o. – i. p. X, se bránili námitkami, které však byly odpůrkyní zamítnuty. Navrhovatelé přitom mají v dané části napadený ú. p. za nepřezkoumatelný, popř. za odůvodněný krajně nelogicky a rozporně s principy napadeného ú. p., a také za nezákonně zasahující do jejich vlastnických práv.
3. Navrhovatelé nejprve brojili proti klasifikaci jejich pozemku jako součásti n. území obce. Připomněli, že ú. p. je založeno na principech kontinuity a ochrany nabytých práv. S odkazem na § 58 odst. 2 písm. a) stavebního zákona konstatovali, že součástí z. území musí být i z. stavební pozemky, které stavební zákon vymezuje blíže v § 2 odst. 1 písm. c). Judikatura přitom konstatovala, že správní orgán je vázán vymezením pozemku jako stavebního v k. n., na druhou stranu však dosud neřešila případ, kdy je pozemek reálně z., jako v tomto případě, ale daný stav se nepromítl do e. k. n. (stavba p. se totiž do něj nezapisuje). Protože p. je podle stavebního práva stavbou, byla odpůrkyně povinná sporný pozemek zahrnout do z. území. Tak tomu musí být i z důvodu respektu k zásadě kontinuity ú. p., neboť navrhovatelé vyloučili z užívání sporného pozemku jiné osoby a zahájili procesy vedoucí k jeho z., což nelze přehlížet. Sporný pozemek již není využíván jako zemědělská půda, a když takto naposledy využíván byl, setkávalo se to s odporem tamějších obyvatel, protože přes silnici sousedí s rodinnými domy. Na z. s. pak sousedí s další z. plochou, jejíž charakter napadený ú. p. zachovává. O. p. není funkční součástí krajiny, materiálně vzato nemůže být součástí n. území, tj. vnější krajiny, a na této fakticitě nemůže napadený ú. p. nic změnit. Tato regulace je v rozporu s legitimními očekáváními navrhovatelů a jejím jediným důsledkem je omezení, resp. znemožnění výkonu vlastnických práv navrhovatelů, aniž by to komukoliv přinášelo jakýkoliv přínos.
4. Dále pak navrhovatelé prosazovali názor, že omezení jejich vlastnického práva je nepřiměřené. Namítají, že omezení jejich vlastnického práva jsou ze strany odpůrkyně odůvodňována zájmy, které nejsou nijak doloženy a z nichž navrhovatelé nemohou mít jakoukoliv výhodu. Naopak, regulace v napadeném ú. p. jejich vlastnické právo omezuje, a to absolutně. Teoreticky sice navrhovatelé mohou využít zbylých cca X % pozemku, tj. x

ha, ale takto malá plocha není samostatně smysluplně zemědělsky využitelná, i kdyby snad navrhovatelé o takové využití stáli. Věcný důvod takového omezení přitom nemůže obstát. Napadený ú. p. zmiňuje ochranu n. území a zachování pohledových poměrů do otevřené krajiny, podle navrhovatelů se však v případě sporného pozemku funkčně nejedná o n. území, přičemž přijatá regulace žádnou ochrannou funkci plnit nemůže a stejně tak lze pochybovat i o zachování p. poměrů, protože p. z. se v. s. (a.) do p. poměrů vstoupí více než rozumná (např. j.) z. Ochrana pohledových poměrů navíc nemůže ospravedlnit absolutní zákaz v. na sporném pozemku, protože slouží pouze partikulárním zájmům vlastníků jednoho či dvou domů, kteří sami svými domy b. v. vlastníkům domů hlouběji v z., v situaci, kdy na určitý v. platné právo žádný nárok nestanoví. Navíc na sporném pozemku je p. podél k. zcela nesystematicky a nelogicky doplněn p. z. po jeho z. s. (jakýmsi z.) kolem sousedního pozemku, který je nesystematicky zařazen do z. území. Za nezbytně nutné omezení vlastnického práva navrhovatelů nelze považovat ani vymezení k. pro c. v situaci, kdy je již c. vedena jen o pár metrů s. na druhé straně souběžné silnice a kdy se současně jen cca o X metrů j. nachází další, shodně dopravně orientovaná a propojená c. okolo r. Kromě toho odpůrkyně zcela pominula ve svých úvahách i otázku, zda lze reálně očekávat uskutečnění záměrů vymezených v napadeném ú. p. Sporný pozemek je v souladu se zákonem o. a bez souhlasu navrhovatelů toto o. nelze odstranit, ledaže by došlo k vyvlastnění, o čemž však zjevně odpůrkyně neuvažuje a ani pro to nejsou dány zákonné podmínky. Důsledkem regulace tak bude jen omezení vlastnického práva navrhovatelů s cílem, který však nebude nikdy naplněn. Odlišné zacházení se sporným pozemkem, který tvoří se sousedním, do z. území zahrnutým pozemkem jeden logický a navazující celek, je navíc dokladem svévole odpůrkyně. Jediný rozdíl mezi oběma pozemky spočívá v tom, že využití sousedního pozemku (výstavbě p. p. a s.) odpůrkyně v minulosti nebránila, to však nepředstavuje rozumný rozdíl, který by odůvodňoval odlišný přístup. Svěvoli odpůrkyně nasvědčuje podle navrhovatelů i to, že sporný pozemek byl navrácen do zemědělských ploch i přesto, že má jeden z nejhorších stupňů půdní bonity v obci, zatímco pozemky s nejvyšší bonitou převážně ve vlastnictví odpůrkyně byly naopak přeraženy do z. území za účelem výstavby rodinných domů (lokalita U H. – V J.). Je to přitom právě odpůrkyně, kdo musí prokázat, že nepostupovala svévolně.

5. Konečně navrhovatelé označili napadený ú. p. též za nepřezkoumatelný a nelogický. Nelze v něm totiž nalézt konkrétní důvody, proč je h. mezi z. a n. územím vedena právě tak, že je sporný pozemek ze z. území vykrojen, byť na něj navazuje a je z. Také obecně prospěšné opatření X je co do funkce vymezeno jen zcela obecně a je spíše popsáno, než aby bylo vysvětleno, jaký má být jeho účel, jakou má plnit funkci a proč je umístěno právě v dané lokalitě, není jasné ani to, s čím a jak má tento i. p. interagovat. Zatím se jeví, že jen interaguje se zájmy navrhovatele, což ale patrně nebylo účelem tohoto opatření. C. je zakreslena jen v grafické části, v textové části napadeného ú. p. konkrétní řešení a důvod jeho trasování přes sporný pozemek vyčíst nelze, stejně jako ani vysvětlení potřeby tří souběžných c. Důvody regulace jsou natolik obecné, že nelze najít důvod, proč je na sporném pozemku právě taková regulace a jinde zase jiná. Každá obec chrání krajinu před rozšiřováním z., ale důvod, proč vede h. právě daným pozemkem, musí být konkretizován, což platí i pro lokalizaci veřejně prospěšných opatření a liniových dopravních staveb. Byť navrhovatelé na ochranu svých vlastnických práv uplatnili námítky, jejich vypořádání je nesmírně obecné, a tedy nepřezkoumatelné. Pokud odpůrkyně v jejich vypořádání tvrdí, že řešení je v souladu s urbanistickou koncepcí a odkazuje na průhledy z K. u., je tento regulativ v rozporu s požadavkem na umístění p. v.

z., která by naopak průhledy zakrývala, nehledě na to, že z. území nemusí bránit v průhledu, což však odůvodnění vypořádání námítky neřeší. Odůvodnění zároveň zcela mlčí o tom, že koncipované řešení nelze bez souhlasu navrhovatelů realizovat.

6. Odpůrkyně s navrhovatelem nesouhlasila. Pokud jde o zahrnutí sporného pozemku do n. území, měla za to, že v tomto směru byla povinna respektovat ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a e. s. v k. n., což plyne i ze závěrů vyslovených v navrhovatelí zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011-59, podle nichž není podstatný faktický stav pozemku ani jeho využití. Touto námitkou se odpůrkyně konkrétně zabývala i při vyhodnocení uplatněných námitek. Výklad navrhovatelů by navíc vedl k absurdním závěrům, kdy by se např. legálně oplocený lesní pozemek stával z. stavebním pozemkem ve smyslu stavebního zákona. Pokud jde o zásadu kontinuity ú. p., v souladu s rozsudkem NSS ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010-644, publikovaným pod č. 2106/2010 Sb. NSS, nesmí požadavek na kontinuitu znemožnit revizi existujícího stavu – ve změně koncepce ú. p. nelze spatřovat nezákonnost. Původní koncepce ú. p. přijatého v roce 2002 byla z hlediska cílů ú. p. vyjádřených v § 18 stavebního zákona shledána nevyhovující, a proto odpůrkyně přistoupila k její změně. Ostatně navrhovatelé vlastnili pozemek již před rokem 2002, kdy byl ještě n., těžko se tedy mohou dovolávat principu kontinuity ú. p., když změnou bylo jeho zahrnutí do z. území. Navrhovatelé podle odpůrkyně navíc vůbec nekonkretizují obecně deklarovaný zájem sporný pozemek z. Takovým záměrem nemůže být stavba o., přičemž navrhovatelé pouze zpočátku občas na pozemku posekali trávu, později pak už ani to ne. Pokud navrhovatelé nepředložili žádný záměr do ú. ř., nemohou hovořit o tom, že napadený ú. p. zasáhl do jejich legitimních očekávání.
7. Odpůrkyně je také přesvědčena, že napadený ú. p. je přiměřeným zásahem do vlastnického práva navrhovatelů. Hlavním důvodem vyřazení sporného pozemku ze z. ploch je nová urbanistická koncepce, jejímž účelem je zejména v co největší míře ochránit jednu z nejvýraznějších hodnot v obci, kterou je krajina okolo ú. s řadou r. mezi částmi obce L. a L., aby byly umožněny průhledy do krajiny j. s. od K. u. Z. sporného pozemku by neodpovídala koncepci vycházející z požadavku § 18 odst. 4 stavebního zákona na vymezení z. ploch s ohledem na potenciál rozvoje území a míru využití z. území, bodu X P. ú. r. Č. r. (dále jen „X“) a bodu X Z. ú. r. S. k. (dále jen „X“), neboť z. na sporném pozemku by negativně vybočovala do volné krajiny a podporovala s. s. L. a L.. K p. z. odpůrkyně již v odůvodnění vypořádání námitek navrhovatelů uvedla, že se jedná o veřejně prospěšné opatření zlepšující retenční schopnost území a doplňující krajinný motiv napomáhající urbanistickému členění území. P. probíhá po celé délce u. K. a není důvod ho přerušovat či rušit jen kvůli malému úseku v podobě sporného pozemku. Toto opatření podle navrhovatelky podporuje příznivé životní prostředí, v souladu se X vytváří podmínky pro obnovu rozmanitosti kulturní krajiny a posílení její stability a současně i zkvalitňuje řešení veřejného prostranství. Výsadba stromů může pozitivně přispět ke snižování e. z. z k. X třídy X a napomůže zachování volnosti krajiny. Tvrzení, že by průhledy do krajiny byly méně narušeny j. z. než a. s., je podle odpůrkyně absurdní. Také námítky proti c. byly podle odpůrkyně řádně vypořádány již v odůvodnění rozhodnutí o námítkách. C. X podél u. K. neplní stejné funkce jako navrhovaná c. X, protože zatímco první z nich slouží rychlému spojení nejkratší cestou, druhá z nich má podpořit rekreační využití r. v návaznosti na okolní přírodní krajinu. Odpůrkyně přitom uznává, že nemůže navrhovatelům přikázat výstavbu c. či výsadbu p. z. s a., to však podle ní ani není cílem ú. p. Napadený ú. p. je totiž spíše vizí budoucího řešení, spíše než přímo vykonatelným

nástrojem. V pojetí navrhovatelů by totiž obec neměla jinou možnost, než veškeré navrhované koncepce vymezovat jen na vlastních pozemcích, což by ale bylo nesmyslné, protože územní koncepce se realizuje právě stanovením omezení ve volnosti využití území.

8. Pokud jde o otázku přezkoumatelnosti napadeného ú. p., podle odpůrkyně je nutno rozlišovat obecné odůvodnění opatření obecné povahy jako celku a vedle toho odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které skutečně má zcela konkrétně a přezkoumatelně odůvodnit jednotlivé nuance ú. p. ve vztahu k pozemku navrhovatelů. Zároveň však s ohledem na mnohem obsírnější materii, kterou ú. p. řeší, nelze na takové odůvodnění klást identické požadavky jako na odůvodnění správního rozhodnutí, takže nelze odpůrkyni vytýkat, pokud se nevypořádala s každou teoretickou otázkou, která může vyvstat, pokud nebyla uplatněna námitkami. Odpůrkyně je přesvědčena, že napadený ú. p. vypořádal námitky navrhovatelů zcela konkrétně a přezkoumatelně. Proto odpůrkyně navrhuje zamítnutí návrhu a žádá o přiznání náhrady nákladů řízení.
9. Navrhovatelé v replice odmítli, že by bylo možné mechanicky obracet názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011-59. Daný závěr byl totiž podle navrhovatelů vysloven s cílem poskytnout právní jistotu tomu, kdo již dosáhl určitého formálního uznání z. pozemku jeho odnětím ze z. p. f. (dále jen „X“), jež je podmíněno vydáním ú. r., jemuž může obec efektivně zabránit. Nikdo se totiž nemůže dovolávat stavu, který protiprávně vyvolal. Při vyvažování regulatorních zájmů státu a vlastnických zájmů jednotlivců je přitom nutno stejně tak chránit situaci, kdy se materiálně jedná o z. pozemek, byť takto není evidován. Pokud jde dále o protichůdnost zásady kontinuity ú. p. s možností revize stávajícího stavu, navrhovatelé mají za to, že ke změně koncepce lze přikročit pouze při splnění dvou podmínek. Objektivním předpokladem je osvědčení existující potřeby změny koncepce, což lze učinit pouze způsobem právem předepsaným – zde se jedná o postup v podobě vyhodnocení ú. p. podle § 55 stavebního zákona, k němuž však před přijetím napadeného ú. p. nedošlo. Druhým, subjektivním předpokladem je to, že zde nebyla snaha o využití dosavadního potenciálu území, přičemž je třeba respektovat skutečnost, že individuální tvorba záměrů v území trvá desítky let, a vyžaduje proto určitou garanci kontinuity. Odpůrkyně přitom zjevně nepravdivě obviňuje navrhovatele, že žádný záměr na sporném pozemku nerealizovali. Jakékoliv záměry na pozemku však byly ze strany odpůrkyně jako potenciálního účastníka každého ú. ř. již od roku 2008 zmrazeny z důvodu debaty o řešení místní k. s. a pořízení z. s., popř. r. p. lokality. Debata nevedla k žádnému výsledku a následně odpůrkyně z pozice s. s. ú. p. navrhovatele o p. ke spornému pozemku. Zatímco v roce 2012 jim vydala osvědčení o e. v. p. ú. k. na pozemku p. č. X, díky němuž navrhovatelé získali stavební povolení ke stavbě o. pozemku s vjezdovou branou, po kolaudaci jim odpůrkyně začala v příjezdu na pozemek bránit s tvrzením, že se jedná o neveřejnou k., a následně v pozici s. s. ú. i rozhodla, že na pozemku p. č. X neexistuje v. k., což je aktuálně předmětem soudního sporu vedeného před K. s. v P. pod sp. zn. 43 A 12/2018. I zde je vidět, jak odpůrkyně z. institutů veřejného práva, což završuje právě napadený ú. p. Pokud odpůrkyně dále poukazovala na veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny, navrhovatelé připomínají, že sporný pozemek leží v přímém sousedství s f. s. X třídy procházející urbanizovaným územím L. a od r. je oddělen s. a. s. m. a t. v. V dané situaci by v souladu s konstatovanou potřebou rozšířit nabídku služeb v obci efektivněji naplňovalo veřejný zájem ponechání sporného pozemku sousedícího s o. s. p. v z. plochách, než údajná ochrana před neexistujícím ohrožením krajiny. Přijatým řešením by navíc v rozporu s požadavky zadání ú. p. nedošlo k omezení nepříznivých vlivů zemědělské výroby na obytné území, ale naopak k jejich nárůstu,

nehledě na to, že sporný pozemek zařazený do X. t. b. z. p. není pro zemědělskou výrobu vhodný. Podle navrhovatelů tak nejsou dány objektivní ani subjektivní předpoklady pro prolomení principu kontinuity ú. p. Neobstojí ani argumentace obecnými principy ú. r., protože řešení navrhované ze strany navrhovatelů těmto principům neodporuje. Odpůrkyně navíc sama popírá vážnost svého úmyslu realizovat napadený ú. p. a účely jím sledované. Navrhovatelé také trvají na tom, že obec by měla své záměry realizovat na svých pozemcích, ledaže by šlo o veřejně prospěšné stavby umožňující vyvlastnění, mezi něž však c. nelze započíst. Prosté záměry musí respektovat vlastnická práva, k čemuž může obec dospět i metodou spolupráce s individuálními vlastníky včetně výměny pozemků. Pokud pak odpůrkyně opakovaně vyjadřuje přesvědčení, že napadený ú. p. je bezchybný, navrhovatelé se s ním ztotožnit nemohou, k čemuž ostatně (na rozdíl od odpůrkyně) předložili věcné argumenty.

10. Soud rozhodl o návrhu bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili. Dokazování soud neprováděl, vycházel pouze z obsahu předloženého správního spisu a skutečností známých mu z úřední činnosti.
11. Soud ověřil, že návrh je po obsahové stránce bezvadný (§ 101b odst. 2 s. ř. s.), byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a osobami k tomu oprávněnými (§ 101a odst. 1 s. ř. s.). O aktivní návrhové legitimaci navrhovatelů, jejichž vlastnické právo ke spornému pozemku soud ověřil nahlédnutím do katastru nemovitostí, není pochyb, jelikož brojí právě proti regulaci zakotvené pro jejich pozemek v napadeném ú. p. Soud proto návrh věcně projednal, a to v rozsahu uplatněných návrhových bodů (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
12. Z předloženého správního spisu vyplývá, že předchozím ú. p. byla obecně závazná vyhláška č. X o vyhlášení závazné části ú. p. obce L. ze dne 6. 9. 2002, č. j. X, která v dlouhém p. podél j. s. u. K. počínaje od u. O. směrem k v. nově vymezila plochu p., za níž se nacházela plocha X určená pro s. v. n. v., s. a p. a s možností b. pro potřeby vlastníků zařízení o maximální z. X % pozemku a až d. z. s p. Plochy p. a X byly zjevně vymezeny jak na sporném pozemku, tak i na sousedním pozemku p. č. X. Změny č. X a č. X (změna č. X nebyla nikdy přijata) předchozího ú. p. na tomto vymezení nic nezměnily.
13. Dne 15. 7. 2010 rozhodlo Zastupitelstvo obce L. o pořízení nového ú. p. V lednu 2011 byl zpracován n. z. ú. p. V něm bylo požadováno, aby návrh ú. p. revidoval stávající h. z. území a na místech, kde je třeba respektovat významný přírodní fenomén (jako je s. o. r. L. a P. s přílehlými p. stávající z.), došlo k redukci ploch z. území, a aby byl upřednostněn s. r. na plošných rezervách uvnitř z. území a na rozestavěných plochách, přičemž nové z. plochy mají být navrženy pouze v sousedství či vazbě na plochy již z. Ú. p. měl též prověřit umístění o. v., jelikož podle územně analytických podkladů je problémem obce mj. o. v. neodpovídající zvyšujícímu se počtu obyvatel, stejně jako nedostatečná nabídka s. v c. r. V kapitole věnované urbanismu bylo mj. konstatováno, že současná hustota osídlení obce je velmi nízká, nejvyšší hodnoty dosahují X-X trvale bydlících obyv./ha, průměrně jde však jen o X obyv./ha, zatímco hustota tradičních českých vesnic se pohybuje kolem 60 obyv./ha. V obci je vysoký podíl r. z. Stávající volné pozemky v rámci z. území obce představují velké nevyužité rezervy umožňující podstatný nárůst počtu obyvatel obce. V návrhu ú. p. proto mají být navrženy podmínky pro rozvoj uvnitř z. území včetně e. v. a stanovení optimální hustoty osídlení s ohledem na kvalitu životních podmínek a mají být

vytvořeny podmínky pro vznik p. a. malého a středního rozsahu umožňující zvýšení zaměstnanosti v obci a pro rozvoj dnes nedostatečné o. v.

14. Dne 13. 7. 2011 doručila navrhovatelka M. ú. Ř. (dále jen „pořizovatel“) připomínku k návrhu zadání ú. p., v níž uvedla, že žádá ponechat své pozemky v původním funkčním využití dle stávajícího ú. p. Zadání ú. p. bylo schváleno zastupitelstvem odpůrkyně dne 9. 9. 2011. Ve spise se dále nachází listina popisující stav pořizování ú. p. d. k 29. 1. 2014, z níž vyplývá, že v červenci 2012 byl zpracován n. r. p. K. a byl společně projednán s dotčenými orgány, zatímco n. r. p. K. X (v této lokalitě se podle grafické části napadeného ú. p. nachází i sporný pozemek) byl pouze projednán se zastupitelstvem obce.
15. V prosinci 2014 byl zpracován n. ú. p. pro společné jednání dle § 50 stavebního zákona. V něm byl sporný pozemek i přes předcházející připomínku navrhovatelů zařazen do stávající plochy z. p. (X) přičemž po jeho s. hraně podél u. K. byla vyznačena p./c. c. v k. X a podél s. a z. o. byl vyznačen p. k. z. (X) označený též jako v. p. o. a i. p. X. Na z. s. pozemku bylo též vyznačeno umístění s./a. Sousední pozemek p. č. X byl zahrnut do plochy o. u. (X), přičemž po jeho s. s. podél u. K. byl vyznačen (oproti spornému pozemku užší) p. k. z. (v. p. o. X) a vedení p./c. c. a a. Sporný pozemek nebyl na rozdíl od sousedního pozemku p. č. X zahrnut do z. území.
16. Ř. s. a d. ČR i M. d. k návrhu uplatnili požadavek, aby nová k. pro c. a p. X situovaná v ochranném p. s. X byla vedena mimo s. t. Jiné dotčené orgány k jevům uplatňujícím se na sporném pozemku neměly žádné pro věc podstatnější připomínky.
17. Navrhovatelka podala proti návrhu připomínky, které doručila pořizovateli dne 7. 1. 2015. Ve vztahu ke spornému pozemku upozornila na to, že doposud byl pozemek v z. území a že je již na základě pravomocného územního souhlasu ze dne 30. 3. 2012 o., v důsledku čehož je jeho z. využití prakticky znemožněno. Neúměrně zvětšená plocha X oproti sousednímu pozemku p. č. X pak budí u navrhovatelky dojem záměrné snahy znemožnění s. v. pozemku. Navrhovatelka upozornila, že vykonatelnost takového v. p. o. je na soukromém o. pozemku nulová, jedná se tak o zbytečný návrh. Navrhovatelka proto žádala o zařazení sporného pozemku do z. p. o. v. Také navrhovatel vyslovil nesouhlas s návrhem, žádal o zařazení sporného pozemku do ploch X a navrhoval přesunutí c. na j. s. pozemku dále od h. s. a z. od p. k. Upozornil na to, že od zpracování průzkumů do vypracování návrhu napadeného ú. p. uplynuly X r. a situace se změnila; sporný pozemek je nyní o., vede k němu k. po části pozemku p. č. X, část pozemku je v souladu s ú. p. vyčleněna pro budoucí o. k. a v místě návrhu z. je vrchní v. e. e. s ochranným p. X m od k. v., v němž z. být nemůže. Odůvodnění umístění z. zvýšením r. navrhovatel považuje za zástupný důvod, protože veškerá v. se na pozemku v. a žádná v. na něj n. ani z něj n., a to ani za d. Je podle něj též všeobecně prokázáno, že z. před negativními vlivy d. na u. K. neochrání, takže i z tohoto důvodu je zbytečná. P. z. je přitom neúměrně větší než na sousedním pozemku a pozemcích za k. Navrhovatel též konstatoval, že i s ohledem na negativní reakce okolních obyvatel na obtěžování h. a p. při nedávném z o. pozemku je pozemek připravován na funkci odpovídající plochám X, přičemž v. z. na rozšíření chybějících s. v obci se mu jeví důležitější než deklarovaný zájem na z. v. V případě jeho zachování žádal o bližší zdůvodnění. Připomínky proti p. z. X a vyřazení ze z. p. uplatňovali i vlastníci dalších pozemků přiléhajících z j. s. k u. K. (např. p. č. X, X, X a X). Podáním ze dne 22. 1. 2015 se navrhovatelé domáhali u pořizovatele napadeného ú. p. písemného zodpovězení rozsáhlého souboru otázek týkajících se povahy, důvodů a

způsobu zvažované budoucí realizace navrhované regulace mj. i sporného pozemku (otázky X až X). Odpověď založena není.

18. V březnu 2017 byl vypracován n. ú. p. k veřejnému projednání dle § 52 stavebního zákona, v němž se regulace sporného pozemku nezměnila. Dne 24. 4. 2017 došlo k jeho veřejnému projednání, při němž bylo sděleno, k přesnému vymezení v. p. s. a o. dojde až v rámci přípravy k jejich realizaci. Vypořádání tím vzniklých š. v. pozemků ú. p. neřeší, to bude třeba řešit s odpůrkyní, např. o. části pozemků, s., n. apod. Důvodem pro r. v. podél K. u. jsou ochrana krajinného rázu, ochrana n. ploch, výhledy do krajiny a nově schválená Politika architektury. Navrhovatelé podali proti návrhu ú. p. společné námítky, které doručili pořizovateli dne 2. 5. 2017. Obecně v nich především namítli to, že v případě o. soukromých pozemků je třeba popsat nezbytnost navrženého řešení, jeho potřebnost a také aplikovat princip proporcionality a zvážit vhodnost v. z. na o v. Zmínili též zákaz zpochybnění právní jistoty občanů. Dále pak poukazovali na to, že návrh účelově zvýhodňuje odpůrkyni jako vlastníka a největšího p. p. obci oproti soukromým vlastníkům pozemků, kteří jsou zasaženi podstatnými úpravami a redukcí jejich využitelnosti, a to v situaci, kdy obec i v průběhu správních řízení směřujících k realizaci dosavadního ú. p. tato řízení komplikuje podmiňováním svých stanovisek či podáváním odvolání, čímž je prodlužuje až na několik let. Pokud jde konkrétně o sporný pozemek, poukázali na to, že s ohledem na jeho o. je třeba jej v souladu s § 58 stavebního zákona zahrnout do z. území. Dále žádali o jeho zachování v plochách určených pro nerušící v. v souladu s požadavkem zadání napadeného ú. p. na vytvoření podmínek pro vznik p. a. Podotkli, že sporný pozemek kromě o. z. není proto, že odpůrkyně jako s. s. ú. nebyla schopna ani po X letech vedení řízení rozhodnout v souladu se zákonem a se skutečností o existenci přístupové k. k pozemku. Upozornili též, že pozemek spadá do X. třídy ochrany X, takže přeměna jeho funkčního využití zpět na z. p. je nelogická, a navíc odporuje požadavku S. p. d. s. obcí L. k., aby byly sníženy dopady z. v. na životní prostředí, když vymezuje z. v. plochy uprostřed z. V tomto směru by odpůrkyně spíše měla využít vlastní pozemky naproti h. v lokalitě V J., kde jsou naopak p. s jednou z nejvyšších bonit v obci, ale odpůrkyně tuto p. hodlá z. r. d. Potřebnost vymezení plochy X není podle navrhovatelů zdůvodněna. Navrženou z. s i. p. X i s. X navrhovatelé žádali posunout mimo sporný pozemek. Vedení trasy podél s. X je až z. a ž. n. o. v situaci, kdy S. k. zamýšlí dále posílit význam této k. jejím přímým napojením na dálnici X a o. V., a navíc jde o řešení duplicitní k souběžné, pro uživatele zdravější a bezpečnější t. X u r. Navrhovatelé naopak postrádají vymezení o. k. založené předchozím ú. p. na n. části pozemku p. č. X. Navrhovatelé souhlasili s pruhem z. kolem s. X, pokud nebude jeho regulace obsahovat podrobnosti přesahující řešení legitimní pro ú. p. a pokud nebude vymezen jako v. p. o. Takové opatření totiž může být zdůvodněno leda snahou o snížení ohrožení území, která však není vysvětlena. K ochraně před h. z. nepostačuje, s., které by ji částečně řešily, však byly z návrhu vypuštěny. Nemůže jít ani o ochranu před p., protože je zde současně vymezena plocha X, která povede k produkci prachu zemědělskou činností. Nemůže jít ani o opatření napomáhající r. schopnostem území, protože tomu odporuje provedená m. Nízká i vysoká z. pak znemožňuje p. krajinou, které jsou zmiňovány jako hlavní motiv změny funkčního využití území. Námítky podali opět i majitelé obdobně postižených pozemků v okolí.
19. V květnu 2018 byl zpracován upravený n. ú. p. k opakovanému veřejnému projednání, které proběhlo dne 25. 6. 2018. V jeho průběhu bylo k dotazům vlastníka nedalekého pozemku p. č. X sděleno, že v. nebyla navržena z důvodu zachování p. na krajinu s r. a

vytvoření odstupu původních L. a L., jež patří k urbanistické koncepci napadeného ú. p. C. je pak navržena šetrněji než v původním ú. p., protože neprobíhá středem o. p. Byť ve vztahu ke spornému pozemku nedošlo oproti předchozí verzi návrhu ú. p. k žádné úpravě, doručili dne 2. 7. 2018 navrhovatelé pořizovateli opětovné námítky s argumentací odpovídající námitkám ze dne 24. 4. 2017, v nichž doplnili, že navrhovaný i. p. X postrádá vykonatelnost, a proto jen zbytečně blokuje smysluplné využití vlastnických práv ke spornému pozemku. Regulace v napadeném ú. p. podle nich neodpovídá veřejnému zájmu a spíše budí dojem promyšlené a záměrné zvůle vůči vlastníkům. Obecně dále navrhovatelka namítla, že návrh ú. p. nerespektuje zásadu, podle níž mají být pro zamýšlený v. ú. využity v první řadě pozemky s. a jiných v. k., a to pozemky, které pro takové využití splňují předpoklady (např. z.), před pozemky soukromými a potřebné předpoklady dosud nesplňujícími. K námitkám přiložili sdělení odpůrkyně ze dne 9. 5. 2012, která navrhovatele mj. informovala o tom, že zastupitelstvo odpůrkyně dne 15. 12. 2011 odsouhlasilo návrh zadání r. p. pro lokalitu zahrnující sporný pozemek, který stanoví podmínky pro vymezení a využití pozemků, s tím, že tento návrh představuje pro danou lokalitu určitý druh s. u., takže jakékoliv s. a. v lokalitě by mohly být prováděny jen na vlastní riziko s.

20. Dne 17. 9. 2018 vydalo Zastupitelstvo obce L. napadený ú. p., který nabyl účinnosti dne 3. 10. 2018. Jeho textová část je shodná s upraveným návrhem ú. p. k opakovanému veřejnému projednání. Vypořádalo se s připomínkami navrhovatelky uplatněnými k návrhu ú. p. ke společnému jednání a rozhodlo o námitkách podaných k návrhu ú. p. pro veřejné projednání i upravenému návrhu pro opakované veřejné projednání. V odůvodnění nevyhovujícího rozhodnutí o námitkách uplatněných dne 24. 4. 2017 odpůrkyně konstatovala, že na sporném pozemku není v k. n. evidována s. p., ani tento pozemek netvoří celek s o. nebo h. b., nelze jej proto v souladu s § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona zařadit do z. ú.; stavba o. pod žádný z případů regulovaných v § 58 odst. 2 stavebního zákona nespadá. Za hlavní důvod vyřazení sporného pozemku ze z. p. byl označen požadavek zadání, aby byla v co největší míře chráněna jedna z nejvýraznějších hodnot obce představovaná krajinou kolem ú. s řadou r. tak, aby byly umožněny p. do k. j. s. od K. u. Ochrana volné k. s p. na r. ostatně byla velmi pozitivně hodnocena i orgánem ochrany p. a k. ve stanovisku ke společnému jednání, který chválil zejména vypuštění p. určených pro k., čímž se zachovají jedinečné p. do k. a vytvoří odstupy mezi sídelními prvky. Zahrnutí sporného pozemku do z. p. by podle odpůrkyně vedlo k rozšiřování z. do volné k. a podporovalo by s. sídel L. a L., což by odporovalo cílům a úkolům ú. p., čl. X i čl. X. Obec má totiž dostatek volných ploch k z. na urbanisticky vhodnějších lokalitách blíže k centru obce, v z. území, popř. tam, kde je z. vhodně doplněna ucelená urbanistická kompozice (např. V J., kde plochy byly vymezeny již původním ú. p. a kde obec vlastní jen X pozemků, zbylé X patří soukromým vlastníkům). P. a. jsou kromě ploch X možné i v plochách X (j. o.), X (v. n.) a částečně i X (b.). Proměna území přitom probíhá postupně, nelze předpokládat okamžité řešení. Vzhledem k nízké n. v obci a dostatku pracovních příležitostí v P. a okolních obcích je ochrana n. krajiny pro obec prioritou před záměrem vytvoření několika p. m. a tento v. z. převažuje nad soukromým zájmem na využití pozemků pro v. Pokud jde o o. k. na pozemku p. č. X, úkolem ú. p. není řešit nedokončené úkony s. ú. V. z. je zachování v. k. se zřízením i. p. sloužícího ke zvýšení r. schopnosti území s v. vysoké z. snižující e. z. z k. X. V. p. o. X je také doplňujícím krajinným motivem, který pomáhá urbanistickému členění území a v souladu s čl. X a X vytváří podmínky pro obnovu rozmanitosti kulturní

krajiny, posiluje její stabilitu a zkvalitňuje řešení veřejných prostranství. Probíhá po celé délce u. K. a není důvod jej přerušovat či rušit jen kvůli malé části plochy s m. A. podél s. je zachycena již v m. z X. století i v současnosti zde je a. z o. s., a existuje proto veřejný zájem na její obnově a zachování, což ostatně odpovídá požadavku orgánu ochrany životního prostředí a krajiny k návrhu zadání, který žádal navržení minimálně jednostranných p. z. podél p. c., případně nových k. Uchování z. p. v obci je pozitivním jevem. K. pro c. a p. X byla v návrhu ponechána v souladu s čl. X požadujícím budování c. oddělených od a. p. Od s. je oddělena a. a umožňuje d. p. podél u. K., zatímco t. X podporuje r. v. r. s návazností na okolní krajinu.

21. V odůvodnění vypořádání námitek uplatněných dne 2. 7. 2018 pak odpůrkyně konstatovala, že regulace sporného pozemku nebyla předmětem změn projednávaných na opakovaném veřejném projednání. Přesto však odpůrkyně na námitky reagovala a doplnila, že plocha X není navržena za účelem omezení vlastnických práv navrhovatelů, nýbrž (shodně jako v případě X a X) s cílem zajistit přechod stávajících objektů do oblasti volné „mezikrajiny“ mezi sídly v souladu s přijatou urbanistickou koncepcí. Má tak být podpořeno zachování přírodního charakteru krajiny mezi z. L. a L. a ponechání volných p. na k. s r. a také omezeno s. těchto sídel. A. tvořená v., u nichž se předpokládá výška nasazení v. v cca X metrech, p. na krajinu neznemožní. Při tvorbě nového ú. p. není možné z důvodu dodržení cílů a úkolů ú. p. převzít všechny z. p. z původního ú. p. beze změny, jinak by ani nemělo smysl nový ú. p. připravovat – obec by neměla možnost ovlivnit svůj rozvoj. Většina dříve vymezených ploch byla zachována, pokud nepopírala urbanistickou koncepci obce, tj. ponechání p. na volnou k. mezi L. a L. Navrhovatelé měli dostatek času využít možností nabízených původním ú. p.
22. Na základě těchto zjištění ze správního spisu se soud nejprve zabýval žalobním bodem namítajícím nepřezkoumatelnost napadeného ú. p. pro nedostatek důvodů, neboť nedostatek důvodů by bránil věcnému posouzení zákonnosti napadeného opatření obecné povahy. V této souvislosti je třeba poukázat na nález Ú. s. ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15, v němž Ú. s. vysvětlil odlišnou povahu odůvodnění ú. p. jako takového, jež může mít poměrně obecný charakter, a odůvodnění rozhodnutí o námitkách, na které lze v zásadě vztáhnout požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí v individuální věci. Uvedl, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách předkládá právní a skutkové důvody, pro něž je třeba z pozice veřejné moci zasáhnout do práv, povinností či zájmů konkrétních subjektů individualizovaných konkrétními námitkami. Jakkoliv může být nezbytnost takového zásahu předurčena výsledkem politických úvah s. o regulaci vztahů v území (ty jsou předmětem odůvodnění ú. p. jako takového), konkrétní provedení a vypořádání konkrétních námitek vůči němu je správním soudem v zásadě plně přezkoumatelné. Výkon s. při ú. p. je výkonem veřejné moci, který je způsobilý zasáhnout do ústavně zaručených práv a svobod a který musí být soudem přezkoumatelný.
23. Ze shora reprodukováného vypořádání námitek uplatněných navrhovateli v průběhu veřejného projednání napadeného ú. p. a doplněného nad rámec povinností odpůrkyně v průběhu opakovaného veřejného projednání však vyplývá, že námitky navrhovatelů nebyly ponechány nepovšimnuty. Naopak odpůrkyní schválené odůvodnění napadeného ú. p. se s nimi věcně vypořádává, předkládá argumenty vysvětlující, proč odpůrkyně námitkám nevyhověla, a dává tak soudu dostatečný podklad pro věcné posouzení

zákonnosti a správnosti úvah odpůrkyně. Pokud navrhovatelé v této souvislosti hovoří též o nelogičnosti odůvodnění, tato otázka již není předmětem posouzení přezkoumatelnosti napadeného ú. p., nýbrž hodnocení věcné správnosti uváděných důvodů.

24. Z hlediska konkrétních námitek navrhovatelů soud musí konstatovat, že není pravdou, že by nebylo vysvětleno, k čemu má v. p. o. X sloužit. Kromě samotnými žalobci citované pasáže výrokové části napadeného ú. p. (str. X), podle níž mají i. p. zprostředkovávat příznivé působení b. a b. X na ostatní e. méně stabilní k., a souvisejícího popisu p. X je totiž konkrétní funkce tohoto v. p. o. vysvětlena ve vypořádání námitek navrhovatelů uplatněných v návaznosti na opakované veřejné projednání návrhu napadeného ú. p. tak, že jeho cílem je vytvořit přirozený přechod urbanizovaného území do v. k. mezi s. L. a L. a tato odlišná území oddělit při zachování volných p. do k. s r. Jak má toto opatření vypadat, pak rámcově nastiňuje textová část odůvodnění napadeného ú. p. na str. X v náčrtech č. X a X. Odůvodnění vypořádání uplatněných námitek vysvětluje také důvod vymezení c. X souběžné s t. X odlišnou povahou jejich předpokládaného využití. Vysvětleno je i to, že sporný pozemek (resp. celá z. p. X) byl vyřazen ze z. p. s ohledem na zájem na ochraně jednoho „z posledních překrásných p. na k. r. a okolní krajinu Vo. B.“ (str. X a X textové části odůvodnění), přičemž obdobně je argumentováno i při vypořádání uplatněných námitek. Vysvětleno je i to, proč s. p. nemá podle odpůrkyně vliv na to, že se jedná o pozemek n., na rozdíl od pozemku sousedního, z čehož vyplývá, že h. z. území probíhá po h. se sporným pozemkem. Lze tedy konstatovat, že námitky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů prosazované navrhovateli nejsou důvodné.
25. S ohledem na to proto soud přistoupil k věcnému přezkumu zákonnosti napadeného ú. p. Důvodnou však neshledal ani argumentaci nezákonnosti zařazení sporného pozemku do n. území obce.
26. Podle § 58 odst. 2 stavebního zákona se do zastavěného území se zahrnují pozemky v intravilánu, s výjimkou vinic, chmelnic, pozemků zemědělské půdy určených pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) nebo pozemků přiléhajících k h. intravilánu navrácených do orné půdy nebo do lesních pozemků, a dále pozemky vně intravilánu, a to
 - a) zastavěné stavební pozemky,
 - b) stavební proluky,
 - c) pozemní komunikace nebo jejich části, ze kterých jsou vjezdy na ostatní pozemky zastavěného území,
 - d) ostatní veřejná prostranství,
 - e) další pozemky, které jsou obklopeny ostatními pozemky zastavěného území, s výjimkou pozemků vinic, chmelnic a zahradnictví.
27. Podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona se zastavěným stavebním pozemkem rozumí pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod společným oplocením, tvořící souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami.
28. Jak správně obě strany zmiňují, související otázkou se zabýval NSS v rozsudku ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011-59, v němž zdůraznil, „že používá-li ustanovení § 58 odst. 2 stavebního zákona pojem ‚zastavěné stavební pozemky‘, není správní orgán oprávněn domýšlet si vlastní definici tohoto pojmu s poukazem na skutečnost, že stavební pozemek není zastavěn

žádnou stavbou ve smyslu katastrálního zákona, ale musí vycházet z toho, jak je obsah tohoto pojmu stanoven v § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, a s touto definicí charakteristiku předmětných pozemků porovnat. (...) v případě pozemku (...), který je v katastru nemovitostí evidován jako stavební parcela, se jedná o naprosto zřejmé porušení stavebního zákona ze strany odpůrce, neboť tento pozemek musí být ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona považován za zastavěný stavební pozemek bez ohledu na to, zda na něm stojí nějaká stavba či nikoliv. V tomto směru není podstatný faktický stav pozemku ani způsob jeho využití, neboť stavební zákon neumožňuje tyto okolnosti zohlednit, když zastavěný stavební pozemek definuje odkazem na evidenci v katastru nemovitostí.“

29. Navrhovatelům v této souvislosti lze přisvědčit v tom, že NSS se v citovaném rozsudku zabýval případem, kdy posuzované pozemky nebyly fakticky žádným způsobem zastavěny, avšak jeden z nich byl (z historických důvodů) veden v katastru jako stavební pozemek. Nezabýval se situací opačnou, kdy pozemek fakticky zastavěn je, avšak tento stav není promítnut do evidence katastru nemovitostí. Přesto však soud neshledává důvod vykládat ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona v rozporu s jeho jazykovým zněním, jak o to usilují navrhovatelé. Ostatně i NSS v citovaném rozsudku klade již v obecné argumentaci (tj. dříve než aplikuje své právní závěry na zjištěný skutkový stav) důraz na to, že pořizovatel ú. p. je povinen respektovat definiční ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. To přitom obsahově zahrnuje dvě kategorie pozemků, jež je třeba zařadit do zastavěného území. Zaprvé pozemky, jež jsou evidovány v katastru nemovitostí jako stavební pozemek [přesněji řečeno jde o evidovaný druh pozemku zastavěná plocha a nádvoří ve smyslu položky 13 oddílu č. 1 přílohy k vyhlášce č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů], a zadruhé další pozemky, které tvoří souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami, jenž je zpravidla v praxi dokladován společným oplocením.
30. V případě sporného pozemku je evidentní, že do první kategorie pozemků nespadá, neboť v k. n. je veden v kategorii o. p. Druhá kategorie je pak zpravidla svým vymezením závislá na tom, že tvoří jeden celek s pozemky první kategorie, neboť pozemky s o. či h. b. mají být v k. n. vedeny jako s. p. (z. p. a n.). Samotné o. tolik zdůrazňované navrhovateli pak z hlediska ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona nepředstavuje definiční prvek zastavěného stavebního pozemku, ale pouze pomocný indikátor pro rozhodnutí, zda pozemek, který není v k. v. s druhem pozemku z. p. a n., přiřadit jako součást jediného funkčního celku k pozemku s b., či nikoliv. Skutečnost, že je sporný pozemek navrhovatelů o., aniž by se v rámci tohoto o. nacházela ještě jiná parcela s druhem pozemku z. p. a n., tedy nemůže odůvodnit zahrnutí tohoto pozemku do z. ú. obce. Oproti tomu, situace na sousedním pozemku p. č. X je zcela jiná, neboť uvnitř tohoto pozemku se nacházejí ještě dvě dílčí parcely st. X a st. X, které jsou v k. n. vedeny s druhem pozemku z. p. a n. a k nimž je pozemek p. č. X p. Je tak zjevné, že podmínky relevantní z hlediska § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona pro zařazení těchto pozemků mezi zastavěné stavební pozemky se od sporného pozemku zřetelně odlišují. Je tak dán objektivní důvod pro odlišné zacházení se sporným pozemkem.
31. Potřeba výkladu ustanovení § 2 odst. 1 písm. c), resp. § 58 odst. 2 stavebního zákona v rozporu s jejich jazykovým zněním přitom není dána ani z důvodu ochrany ústavně garantovaných práv navrhovatelů. Pokud navrhovatelé v této souvislosti zdůrazňují potřebu chránit jejich nabytá práva dovozovaná z toho, jak bylo využití sporného pozemku regulováno dosud původním ú. p. obce, popř. z toho, že činili kroky směřující

k budoucímu z. p., ochrana těchto práv nevyžaduje, aby byl sporný pozemek zařazen do z. ú. obce, nýbrž do území z. ve smyslu § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona. Pojmy zastavěné a zastavitelné území totiž nejsou totožné a nemusí se překrývat (viz též ilustrativní přehled na str. 29 a 30 textové části odůvodnění napadeného ú. p., k němuž lze jen doplnit, že si navíc lze představit i pozemky v z. území, které spadají do n. p., tj. u nichž ú. p. stanoví, že je třeba v budoucnu změnit jejich využití a navrátit je zpět do v. k.). Pro navrhovatele je přitom podstatné to, zda budou moci na sporném pozemku s. Proto i tento bod návrhu soud hodnotí jako nedůvodný.

32. Zbývá se tedy zabývat komplexem žalobních bodů, které svou podstatou namítají nepřiměřenost napadené regulace. O. vlastnického práva je přirozeným důsledkem ú. p. č., s nímž je třeba počítat, na druhou stranu tam, kde dotčení vlastníci v rámci procesu přijetí ú. p. aktivně hájí svá vlastnická práva a uplatňují důvody, proč je pro ně navrhované řešení nepřijatelné o. a proč by podle nich měly jejich soukromé zájmy převážet nad řešením navrhovaným obcí a případným v. z. na takovém řešení, nelze takové argumenty přehlížet. Ústavně garantovaná ochrana vlastnického práva, popř. i jiných práv, si žádá, aby pořizovatel ú. p. hledal vyvážená řešení, která umožňují zachovat maximum obou střetávajících se zájmů, popř. aby vysvětlil, proč jiné akceptovatelné řešení není možné a soukromý zájem musí ustoupit v daných okolnostech převažujícímu v. z.
33. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, je podmínkou zákonnosti ú. p. totiž mimo jiné i to, že veškerá o. vlastnických (jiných věcných práv z něho vyplývajících) mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle, což představuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. Za předpokladu dodržení uvedené zásady může ú. p. dojít k o. vlastníka nebo v území regulovaném tímto p., nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková o. nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a ten je povinen strpět je bez náhrady.
34. Na druhou stranu však úkolem soudu není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet ú. p., ale pouze korigovat extrémy. V realitě ú. p. je nutno počítat se značnou variabilitou možných řešení a je v kompetenci příslušných orgánů, aby citlivě vážily zájmy veřejné a zájmy soukromé, a to zejména s ohledem na specifické podmínky konkrétní obce. V procesu územní regulace je třeba vyvažovat předpoklady pro udržitelný rozvoj území, spočívající v rovnovážném vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, jakož i i ekonomický rozvoj a soudržnost místní komunity (srov. též závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42). Jak NSS ve své judikatuře v této souvislosti dále zdůraznil, v procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (rozsudek ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103).
35. S ohledem na předchozí principy soudního přezkumu aktů v oblasti ú. p. soud musí v první řadě zavrhnout představu navrhovatelů, že by regulace sporného pozemku

v napadeném ú. p. musela být podmíněna tím, že by jim musela nabízet alespoň nějakou výhodu, nebo tím, že by byla prokazatelně doložena potřeba právě takového řešení, resp. takové koncepce, pro niž se odpůrkyně rozhodla. Tak tomu není. Volba urbanistické koncepce, s níž je provázán výběr hodnot, jež chce obec v rámci svého území prosazovat, zdůrazňovat a chránit je v podstatné míře její volbou, do níž nemůže soud jakkoliv zasahovat. Označila-li odpůrkyně za zásadní hodnoty hodné ochrany v jejím území zachování v. k. mezi s. ú. L. a L. a p. do této k. s r. z K. u., není namístě požadovat v tomto směru důkazy o hodnotnosti těchto jevů a soudu ani nepřísluší přehodnocovat tuto premisu, jejíž výběr je projevem ústavně chráněného práva obce na samosprávu. Lze jen podotknout, že ochrana k. r. nepochybně představuje legitimní a zákon chráněný v. z., přičemž ú. p. v této souvislosti má za úkol prosazovat i urbanistické a přírodní hodnoty území (srov. § 18 odst. 4 stavebního zákona). Soudu tak přísluší pouze hodnotit, zda tam, kde se tyto premisy a opatření za účelem jejich prosazení dostávají do kolize s vlastnickým právem navrhovatelů, jsou přijatá opatření přiměřená.

36. Z hlediska přiměřenosti argumentace navrhovatelů především zpochybňuje, zda přijatá opatření vůbec umožňují dosažení vytčeného cíle. Podstatná část jejich argumentace však neobstojí. Pokud tvrdí, že p. v. z. p. naruší r. směrem k r. více než j. z., soud jejich názor nesdílí. V první řadě je třeba poukázat na odůvodnění vypořádání námitek navrhovatelů, v němž odpůrkyně jasně sdělila, že zamýšlená a., resp. v. z. má mít podobu v. r. se až ve výšce cca X metrů nad zemí. Nemá se tak jednat o n. z. s., která by významným způsobem blokovala r. do ú. s r. Oproti tomu řada j. s., byť i samostatně stojících, by představovala n. p. p. po celé své délce a odpůrkyní (a orgánem ochrany přírody a krajiny) tolik ceněný v. by v tomto rozsahu blokovala. Ani o. podlažnosti s. na jediné nadzemní podlaží by nepostačovalo k tomu, aby v úrovni o. ch. bylo možné zachovat v. směrem na j. od u. K. Primárním cílem přitom nemá být ani tak o. e. z d., jež zde skutečně bude jen o., nýbrž o. p. při p. z j. a dotvoření k. r. Naplnění tohoto cíle argumentace navrhovatelů nebyla schopna zpochybnit. Není ani pravdou, že by zachování p. exponovanosti ú. s r. bylo partikulárním zájmem jen několika vlastníků domů. Z napadeného ú. p. nijak neplyne, že by jeho cílem byla ochrana individuálních zájmů vlastníků domů na s. s. u. K. Naopak povaha chráněného zájmu zjevně slouží zachování r. pro početnou veřejnost pohybující se podél K. u., ať se již jedná o ch. či c., nebo i o c. v a., a má přispívat k zachování charakteristického vzezření obce a hodnotného k. r. Jedná se tedy vskutku o zájem široké veřejnosti, který může představovat plnohodnotnou protiváhu partikulárnímu zájmu navrhovatelů na stavebním využití jejich pozemku. Na druhou stranu ale nelze pominout, že samotná a. je na sporném pozemku plánována jen v jeho z. č., kdy má být právě ukončena poté, co prochází mezi sousedním z. pozemkem a s. Následně za jeho společnou h. se sporným pozemkem již zahýbá na j. a končí u j. h. pozemků. Na pozemku navrhovatelů tedy již zjevně neslouží k lemování u. K., nýbrž má ohraničit z. území a vytvořit tak spolu s p. k. z. pozvolnější přechod mezi z. a v. k.
37. Proti samotnému p. k. z., resp. na něm vymezenému i. p. X podél u. K. pak navrhovatelé žádné námitky neuplatnili, resp. sami konstatovali, že je pro ně akceptovatelný, pokud nebude obsahovat podrobnosti nepřislušející ú. p. a nebude vymezen jako v. p. o. Ona podrobnější r. obsažená na str. X textové části výroku napadeného ú. p. v této souvislosti konstatuje, že i. p. X má být tvořen v. z. lemující z. s doprovodnou plochou n. z. se zachováním p. do ú. k r. Pokud jde o míru podrobnosti popisu tohoto prvku X, ta je odůvodněna potřebou zachování funkce p. z., který v tomto případě dle všeho nemá přímo sloužit bezpečnému pohybu živočichů krajinou, jak tomu často v případě prvků X bývá,

ale má zajistit méně ostrý přechod mezi urbanizovanými plochami a volnou krajinou při současném zachování p. do ú. To však není nutně v rozporu se smyslem X, neboť ten má podle § 4 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. nejen zajišťovat uchování a reprodukci přírodního bohatství, ale také příznivé působení na okolní méně stabilní části krajiny a vytvoření základů pro mnohostranné využívání krajiny. Rozhraničení urbanizovaných ploch a volné krajiny takovýmto p. nepochybně přispívá k cílům X a zlepšuje kvalitu využití volné krajiny mezi sídelními celky L. a L. při zachování ceněných v. z K. u. tvořících významný p. k. obce. Prvky X přitom lze vymezit jako v. p. o., a to i s možností v. ve smyslu § 170 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Takto daleko však napadený ú. p. nezašel a s možností v. v případě i. p. X nepočítá. Intenzita zásahu spojeného s vymezením p. X na sporném pozemku je tak snížena. Soud proto ani ve vztahu k p. k. z. a v. p. o. – i. p. X, tak jak jsou vedeny podél u. K. nemá námitek, což platí i pro jejich šíři, která se nijak neliší od opatření přijatého vůči dalším pozemkům směrem na v. od sporného pozemku. V případě sousedního pozemku p. č. X je tento p. sice užší, avšak to je objektivně odůvodněno již tím, že se jedná o pozemek reálně z.

38. Navrhovatelům však lze přisvědčit, že vybočení těchto prvků v podobě z. podél celé z. h. sporného pozemku, včetně vyznačené a., postrádá dostatečné důvody. Za klíčové v tomto směru soud považuje srovnání s obdobným případem i. z. p. (p. č. X, X, X, X, X a st. X a p. č. X a X) na j. s. K. u., u nichž k takovému o- v podobě jejich ohrazení plochou k. z. zahrnuté do i. p. X a a. odpůrkyně nepřistoupila, ačkoliv jsou také obklopeny plochami z. p. a představují h. z. ú. s v. k. kolem r.; ostatně takové opatření není přijato ani na j. h. sousedního pozemku p. č. X. Přitom právě potřebou vytvoření přechodu mezi urbanizovanými plochami a volnou krajinou bylo na podporu těchto opatření argumentováno. V tomto rozsahu se tak regulace napadeného ú. p. jeví být diskriminační a nepřijatelně zasahující do práv navrhovatelů bez srozumitelného vysvětlení, proč tomu tak musí být a proč je právě v případě jejich pozemku postupováno odlišně od pozemků ve srovnatelném postavení.
39. Důvodné nejsou ani námitky navrhovatelů proti vedení t. c. Jak totiž vyplývá z jeho g. č., napadený ú. p. sice počítá hned s třemi souběžnými t., avšak jen dvě z nich jsou určeny pro c. První t. (X a X) vedená v ú. kolem r. má umožnit r. v. obyvatel a p. v. k. Vedle toho jsou navrženy i dvě souběžné t. lemující s. (X) a j. (X a X) stranu u. K., s. t. je však určena jen pro p. p. (srov. str. X textové části výroku napadeného ú. p.). Lze přitom akceptovat vysvětlení odpůrkyně, že t. kolem u. K. má umožnit bezpečný rychlý p. c. a p. ch. kolem frekventované s. X třídy, tj. p. jiný, než r. Přitom nelze přehlédnout, že navrhovaná c. X je podle návrhu vtěsnána i mezi sousední z. pozemek a s., lze proto očekávat, že sama o sobě by neměla být překážkou eventuální v. na sporném pozemku a možná ani do něj zasahovat nebude (takto detailní rozlišení měřítko m. p. ú. p. neumožňuje). Byť možnost souběžného využití t. X pro p. c. by mohla obecně vzato vést k závěru o tom, že existuje jiné řešení téhož problému, jež je k právům navrhovatelů šetrnější, s ohledem na odlišnou povahu předpokládaného využití dvou souběžných c. a relativně mírný zásah do vlastnického práva navrhovatelů, pokud by k němu vůbec došlo, dovoluje uzavřít, že vymezení c. podél s. h. sporného pozemku nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv navrhovatelů.
40. Za nepřiměřený zásah pak soud nepovažuje ani vyřazení sporného pozemku ze z. p. V tomto směru soud akceptuje důvody, jež odpůrkyni vedly k takovému kroku a považuje je za legitimní. Již zadání napadeného ú. p. jasně vysvětluje, že obec má značné rezervy pro

v. v rámci z. z. ú., které jsou pro rozvoj obce v nejbližších letech zcela dostačující. V. na sporném pozemku není potřebná ani s ohledem na požadavek zadání, aby byly vymezeny p. pro rozvoj p. malého a středního charakteru, neboť napadený ú. p. skutečně umožňuje realizaci takových s. v p. X, X a X a v omezené míře i B. Rozsah těchto ploch je, jak je patrné z g. č. napadeného ú. p., dostatečný, a to i podél K. u. Současně odpůrkyně vysvětlila i urbanistické důvody, které ji vedly k omezení v. v p. dosud n. území mezi L. a L. založené zejména na požadavcích ochrany k. r. a vzhledu obce. Tyto důvody jsou srozumitelné a plně přísluší do samostatné působnosti odpůrkyně, přičemž soud v této souvislosti neshledává ani zásadní exces, který by jej vedl k nutnosti zásahu.

41. Neobstojí ani argumentace navrhovatelů poukazující na zvýhodňování pozemků lokality V J. (r. p. X). Zde lze poukázat na to, že b. sporného pozemku (X) a pozemků V J. (X) se liší jen o jediný stupeň, přičemž zvláštní ochrana je přiznávána teprve pozemkům X a X stupně b. Nejedná se tedy o zásadní rozdíl, nehledě na to, že nemalá část území vyňatého ze z. p. na j. s. K. u. na z. od sporného pozemku spadá do zvláště ch. X stupně b. Pohledem do g. části napadeného ú. p. lze stejně tak dobře ověřit pravdivost vysvětlení odpůrkyně, že doplnění obytné v. v lokalitě V J. je urbanisticky vhodné (jedná se o j. roh relativně kruhově rozloženého sídla L., kde ještě z. chybí), na rozdíl od podrobně vyargumentované nevhodnosti rozšíření z. na j. okraji K. u., přičemž je i pravdou, že tyto p. byly jako z. vymezeny již v původním ú. p. z roku 2002, tj. tyto p. nebyly mezi z. zařazeny na úkor sporného pozemku. Příčinnou souvislost mezi vymezením těchto p. jako z. a vyřazením sporného pozemku ze z. p. soud neshledává.
42. V tomto směru soud akceptuje jako podstatný i argument odpůrkyně, že navrhovatelé svou vinou promarnili (na rozdíl od vlastníka pozemku p. č. X) možnost realizovat na sporném pozemku v. v souladu s dosavadním ú. p. obce. Tento argument byl uplatněn již při vypořádání námitek navrhovatelů, přičemž soud nemá za to, že by navrhovatelé v průběhu pořizování napadeného ú. p. či v průběhu řízení před soudem doložili opak. Ze sdělení odpůrkyně ze dne 9. 5. 2012 předloženého v souvislosti s opakovaným veřejným projednáním návrhu vyplývá, že navrhovatelku informovala o tom, že na sporném pozemku nemůže realizovat v. z důvodu připravovaného r. p. (který však nakonec nikdy nebyl přijat). Tím však nebylo nijak doloženo, že by se navrhovatelé zajímali o možnost v. na sporném pozemku. Ze souvisejícího spisu sp. zn. 43 A 12/2018, na nějž navrhovatelé odkazují a jenž je soudu z úřední činnosti znám, se podává, že tento dotaz souvisel s problematikou přístupu navrhovatelů na sporný pozemek, který jim po prodeji původně jejich sousedního pozemku p. č. X začal nový vlastník b. Navrhovatelé ale nijak neprokázali, že by vůbec činili kroky k přípravě s. nějaké b. na sporném pozemku, že by za tím účelem zadali z. p. d. apod. Spor o přístup na pozemek, jakkoliv snad mohl být protahován kroky odpůrkyně v pozici s. s. ú., ještě neindikuje, že je tento přístup žádán proto, aby mohla být na pozemku realizována s. nějaké b. Je naopak zjevné, že nejméně X let od nabytí účinnosti původního ú. p. navrhovatelé o v. na sporném pozemku neusilovali, jen pozemek nabytý v restituci rozdělili a jeho část prodali jinému nabyvateli, který jej následně převedl další osobě, která tam vybudovala p. k., a díky tomu nyní má pozemek zahrnutý do z. ú. Právě tato skutečnost přitom plně odůvodňuje odlišné zacházení se sousedním pozemkem oproti spornému pozemku, který je jen o.
43. Samotné o. není natolik významnou s., aby musela být respektována při ponechání sporného pozemku v z. ú. Byť je z hlediska aktuálních regulativů pro p. z. p. i k. z. umístění p. nepřijatelné, stávající p. jen z toho důvodu odstraňován být nemusí. Existence

p. navíc znemožňuje využití pozemku k extenzivnímu z. h., které je právě spojeno se zvýšenou p. a dalšími e. vyvolanými využíváním t. z. s.; rizikům nevhodných vlivů na z. v sousedství, jež navrhovatelé zmiňují, tak tento fakt předchází. I pokud by však navrhovatelé respektovali novou regulaci a ze svého rozhodnutí (aktuálně je k tomu nikdo nutit nemůže) odstranili p. a pozemky znovu pronajali k z. o. v jednom celku se sousedními z. pozemky, napadený ú. p. zakotvuje řešení chránící okolní z. před vlivy z. činnosti v podobě p. k. z. (i. p. X).

44. Rozhodnutí, zda navrhovatelé budou využívat sporný pozemek v souladu s jeho dosavadním charakterem jako o. p. (nejedná se o pozemek z. ani o z. p.) nebo jej ponechají l., je na nich samotných a samo o sobě nemůže vést k odlišnému hodnocení přiměřenosti zásahu do jejich práv. Je ostatně absurdní, aby bylo z jejich strany *de facto* argumentováno potřebou přísnějšího zásahu do jejich práv, má-li daná regulace obstát v testu přiměřenosti. Řešení, s nímž přichází napadený ú. p., je (s výjimkou zmíněného „z.“) vhodné, vyvážené a racionální a navrácí dosud nevyužitý pozemeky k jejich původnímu využití v zájmu ochrany k. r. a k. obce.
45. Lze tedy shrnout, že odpůrkyně předložila pádné důvody, proč odporuje v. z. zachování z. pozemků podél j. s. K. u. (včetně sporného pozemku), tyto důvody jsou z hlediska urbanistické koncepce napadeného ú. p. klíčové, neodporují požadavkům právních předpisů ani zadání ú. p. či jiným podkladům pro jeho zpracování a navrhovatelé nedoložili, že by jen v důsledku kroků odpůrkyně v rámci ú. p. činnosti byl zmařen jejich reálný záměr v. na sporném pozemku. Lze tedy přistoupit k navrácení těchto pozemků zpět do n. p., aniž by to znamenalo nepřiměřený zásah do práv navrhovatelů. Ostatně stavební zákon v ustanovení § 102 odst. 3 počítá s tím, že vlastníci pozemků mají z. jejich pozemku garantovánu po dobu 5 let; dřívější vynětí ze z. ploch zakládá právo na náhradu za změnu v území. V delším období je již legitimní očekávání navrhovatelů logicky výrazně oslabeno a umožňuje změnu stávající ú. p. r. i bez zvláště závažných důvodů. Pokud pak navrhovatelům vznikla nějaká újma postupem vlastníka sousedního pozemku či odpůrkyně v pozici s. s. ú., je na nich, aby se její náhrady domáhali v řízení o náhradu š. Není však na místě tyto otázky přenášet do oblasti ú. p.
46. Na základě předchozí argumentace soud proto shrnuje, že neshledal převážnou většinu návrhových bodů důvodnými. Proto postupoval podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. a návrh zamítl, a to s výjimkou té části, v níž bylo na sporném pozemku zpochybněno vymezení a. a v níž jsou p. k. z. a v. p. o. – i. p. X vedeny podél z. h. sporného pozemku; v tomto směru je důvodné pouze jejich vymezení podél s. h. sporného pozemku s u. K. v šíři odpovídající řešení přijatému u navazujících pozemků směrem na v. (p. č. X, X atd.). V rozsahu tohoto „z.“ a vymezení a. tedy soud napadený ú. p. podle § 101d odst. 2 věty první s. ř. s. zrušil, a to s účinností od právní moci tohoto rozsudku.
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci v převážné míře neuspěli. Odpůrkyni, která byla ve věci převážně úspěšná, náleží podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. náhrada nákladů řízení, neboť je malou obcí, která nemá v. s. ú. ani ú. ú. p., a nedisponuje tak odborně zdatnými osobami, které by ji mohly v dané věci zastupovat. Náklady na právní zastoupení jsou v tomto případě účelně vynaloženy. Míru úspěchu odpůrkyně hodnotí soud přibližně $\frac{3}{4}$ (přesný výpočet možný není), od čehož je třeba namíste odečíst úspěch navrhovatelů z $\frac{1}{4}$, odpůrkyni tak náleží náhrada $\frac{1}{2}$ vynaložených nákladů, tj. částka 4 114 Kč. Její náklady řízení v celkové výši 8 228 Kč tvoří mimosmluvní odměna advokáta

za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a seps vyjádření) podle ustanovení § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), k čemuž je dále třeba přičíst dva režijní paušály po 300 Kč jako náhradu hotových výdajů zástupce podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náklady právního zastoupení jsou dále navýšeny o náhradu za 21 % DPH z předchozích částek ve výši 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení soud uložil k úhradě navrhovatelům rovným dílem, tj. na každého z nich připadá povinnost uhradit jednu polovinu přiznané částky nákladů.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu